

SLADKÝ ŽIVOT

Natalie Andersonová
Balet
s miliardářem

NATALIE ANDERSONOVÁ

BALET
S MILIARDÁŘEM

PŘEKLAD

ČESTMÍR JONÁŠ

Milá čtenářko,

s dětmi je kříž! To určitě ví mnohá z Vás. Ovšem to, co spojuje všech šest příběhů, jež Vám v tomto měsíci přináším v edicích Sladký život a Sladký život Duo, je něco jiného: kříž, který mužou mít děti s rodiči!

Opravdu snad není jediný příběh z těch, které si budete moci tento měsíc přečíst – ať už se odehrávají na řeckém ostrově, v horách španělské Sierry Nevady, v tajemném pouštním království, na Sicílii či v zasněžené pohádce kanadské krajiny –, kdy by aspoň jeden z hrdinů za sebou neměl nějaké to trauma z dětství, které mu brání v plném a spokojeném životě.

Rodiče si člověk nevybírá, ovšem naštěstí, když už to nevyjde s těmi jeho vlastními, má šanci naučit se být jednou dobrým rodičem svým dětem. A to je další spojovací článek mezi všemi povídkami.

No a o tom třetím snad ani není třeba mluvit... Tak jako každý měsíc je to pochopitelně... láska!

S láskou

Váš Harlequin

Natalie Andersonová

**BALET
S MILIARDÁŘEM**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Greek's One-Night Heir

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Překlad:
Čestmír Jonáš

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2020 by Natalie Anderson
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoli podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-6524-9 (EPUB)
ISBN 978-83-276-6530-0 (MOBI)
ISBN 978-83-276-6536-2 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Měl bys odpočívat. Nedělej si o mě starost.“

Theo Savas přecházel sem a tam po divadelním foyeru a snažil se, aby z jeho hlasu nebyly poznat obavy. Žil sice s dědečkem už od svých deseti let, Dimitri s ním ale až dosud nikdy nemluvil o něčem tak osobním, jako jsou ženy. Představa, že by se jeho prarodič znovu chtěl ujmout řízení jeho života, Thea zneklidňovala. „Máš za sebou náročnou operaci...“

„*Která mi poskytla příležitost k přemýšlení. Je nejvyšší čas, Theodore. Třicáté narozeniny máš už za pár týdnů.*“

Světla nad Theovou hlavou zamrkala na znamení, že se hosté mají odebrat na svá místa v hledišti. Theo ale nemohl hovor ukončit dříve, než se mu povede rozptýlit dědečkovy obavy.

„Naznačuješ snad, že stárnu?“ Uvědomoval si, jak chabý je jeho pokus o vtip, byl ale ochotný vyzkoušet vše, co by alespoň trochu utlumilo Dimitriho obavy. Ukázalo se ale, že úzkost je nakažlivá a dovede se šířit i po telefonu. Ucítil, jak mu tuhnou svaly. „Mám přece ještě spousta času...“

„*Jestli to tak půjde dál, už se nepotkám se svými právnoučaty,*“ nedal se Dimitri odbýt.

„Vždyť ještě neumíráš,“ přerušil ho Theo. Znovu ho ujistil, že pro něj zajistil péči nejlepších specialistů.

Podle nich měl k zotavení postačit dostatek odpočinku. „Jistě tu s námi pobudeš ještě mnoho let.“

„*Myslím to vážně, Theo. Měl by ses usadit.*“

„Jednou se usadím,“ pokusil se Theo odolat dědečkovu pokusu naložit mu na ramena další povinnost.

Nepřítomně sledoval, jak uvaděči směřují poslední hosty ke dveřím. Věděl, že má nejvyšší čas odebrat se do hlediště. Sotva ale vykročil, proběhla těsně před ním vysoká a štíhlá žena tak rychle, že kdyby do něj narazila, srazila by ho k zemi.

Nezastavila, neomluvila se a dokonce se zdálo, že jí úplně uniklo, jak kvůli ní musel zabrzdit tak prudce, až mu podrážky zaskřípaly na podlaze. Dál zběsile prchala k uvaděči a horečnatě se při tom probírala obsahem velké kabelky.

„*Co třeba Eleni Doukasová? Je překrásná,*“ ozval se z telefonu Dimitriho hlas.

Theovi zatrnulo. *To mi chce dohazovat nevěsty?*

„*Copak se ti nádherné ženy nelíbí?*“ pokračoval úporně Dimitri.

Kouzl do jazyka. Pohledné ženy se mu samozřejmě líbily, ale tělesná přitažlivost byla jen jednou z mnoha vlastností, které od nich očekával. Většina z těch, které zatím poznal, po něm však žádala více, než jim byl ochotný dát.

„*Nebo Angelica,*“ nabídl mu dědeček k posouzení další krásku. „*Ta by se k tobě ohromně hodila. Už ses s ní léta neviděl.*“

K tomu, aby se právě Angelice vyhýbal, měl svoje důvody. Angelica byla kultivovaná, vzdělaná a měla správné styky ve společnosti. Dala mu jednoznačně vědět, že by se ráda provdala, povila mu čtyři děti a ochotně pak přimhouřila oko, pokud by si našel milenkou. Theo ale věděl, že by jí nikdy nedovedl být nevěrný a odmítal se smířit s tím, že by jeho manželka považovala nevěru za běžnou součást manželského života.

Příliš dobře věděl, jak bolestivé rány nevěra způsobuje a jak nezhojitelné jizvy po ní zůstávají. Skutečnost, že se mu Angelica víceméně nabídla pro manželství z rozumu a předpokládala, že mu tak nabízí právě to, oč by ji sám žádal, mu ji už od první chvíle znechutila.

„Ano, už je to dlouho,“ zamumlal nezávazně.

Zabloudil pohledem k dramatu, která se právě odehrávalo přede dveřmi do hlediště. Bruneta, která jej před několika chvílemi málem srazila k zemi, se dál horečnatě probírala obsahem obří kabelky. Na rozdíl od většiny návštěvnic nebyla oblečená do lesklé večerní róby a dlouhé štíhlé nohy jí halily priléhavé černé společenské kalhoty. Bezděky si všiml, že má boty s plochou podrážkou a její nápadná výška tedy není dílem jehlových podpatků. Přes světle hnědou halenku měla oblečený černý pletený svetr se zapínáním na knoflíky.

Ucítil, jak se v něm probouzí zájem. Fádni oblečení mu nedávalo možnost odhadnout další tvary postavy, zaujal ho ale výraz v její tváři.

Zvolna k ní vykročil. Dál prohledávala kabelku a vrhala kolem sebe trochu zoufalé pohledy, které na uvaděče očividně nedělaly sebemenší dojem. Už po pár krocích uslyšel, jak mu cosi bez přestání vykládá hlasem jen o poznání silnějším než šepot.

Zkusil odhadnout, jestli se tak snaží získat čas nebo se chce dovnitř vlouknout drobným podvodem. *Možná chce uvaděče dojmout...* Překvapeně si uvědomil, že ho pohled na její nesnáze nenechal lhostejným. Oči se jí horečnatě leskly a tvář měla bledé duševním vypětím.

„*Když ne Angelica...*“, ozval se znovu jeho dědeček.

„Dohodni to,“ prohlásil rozhodně Theo. Představa, že by před ním měly defilovat možné nevěsty, mu připadala absurdní, věděl ale, že musí dědečkovi dát příležitost, aby se mohl alespoň na něco těšit.

Zvolna přistoupil k posledním otevřeným dveřím do hlediště. Žena v černém už byla bledá jak stěna a působila tak ještě zajímavěji. Soudil, že kdyby zbledla ještě více, omdlela by. Teprve zblízka rozpoznal, že jsou její rozpaky skutečné a že nic nepředstírá.

„Seznam mě se třemi nápadnicemi, které by podle tebe byly nejvhodnější,“ oznámil do telefonu dědečkovi.

„*Myslíš to vážně?*“ podivil se Dimitri.

„Ano,“ povzdechl si Theo. Rychle si ústup ze sporu odůvodnil tím, že jeho souhlas neznamená, že si z nich vybere nevěstu. „Jsi unavený a děláš si zbytečné starosti.“ Odhadoval, že se dědeček, který byl od operace upoutaný na lůžko, pravděpodobně začíná nudit. Souhlas s jeho návrhem poskytl Dimitrimu téma, o kterém bude moci celý večer přemýšlet. Pokud by to dědečkovi dodalo klidu v duši, byl Theo ochotný přinést i větší oběť než, než jakou představovalo několik víkendů promarněných zdvořilou konverzací s návštěvami.

Lékař ho ostatně upozorňoval, že po operaci, která mu zachránila život, bude pacient možná podléhat depresím. Byl připravený udělat cokoli, co by jeho dědečkovi alespoň trochu pozvedlo náladu.

„Domluv to. Zítra letím hned zrána domů, takže se u tebe budu moct zastavit někdy odpoledne,“ pokračoval. „Slibuju, že si o tom promluvíme podrobněji. Teď ale musím pracovat.“

„*Dobře, Theodorosi,*“ zamumlal zastřeným hlasem Dimitri. „*Děkuju ti.*“

Theo se odmlčel a ucítil, jak se ho zvolna zmocňuje nepříjemná předtucha. Dimitri byl obvykle tvrdý jak ocel a dovedl bez úhony snášet všechny útrapy vypjatého života. Když ale dnes vyslovil přání, aby si jeho vnuk našel nevěstu, působil bezmocně a zranitelně. „O nic nejde,“ odkašlal si. „Dobře se vyspi.“

Ukončil hovor a zvolna přistoupil ke dveřím sálu.

Jako hlavní sponzor představení dostal v hledišti nejlepší místo. *O které jsi právě přišel*, pomyslel si, když mu uvaděč se strohou konečností zavřel dveře přímo do tváře. Kdyby si jen o pár vteřin pospíšil, stačil by v poslední chvíli do sálu vklouznout, rozptýlil ho ale pohled na vysokou brunetu. Hned nato usoudil, že po hovoru s dědečkem by mu trocha rozptýlení mohla jen prospět.

„Je mi to tak líto,“ pokoušela se neznámá dál obměkčit lhostejného uvaděče. Bezděky si při tom zastříčila za ucho pramínek vlasů, kterému se povedlo uniknout z ohonu dlouhých vlasů. Její oči se zblízka zdály až nepřirozeně velké a zoufalé. Znovu zakutala v hlubinách kabelky. „Měla jsem ho, přísahám, že jsem ho měla.“

„Je mi líto, madam,“ odušil bez zájmu uvaděč, který dál stál před zavřenými dveřmi, nehybný jako skála. „Bez lístku vás dovnitř pustit nemůžu.“

Svěsila ramena. „Ano, jistě, já jen... Prostě jsem ho tu někde měla!“ Prozkoumala kapsy kalhot a rozhlédla se po podlaze, jako by doufala, že se vstupenka zhmotní nějakým kouzlem na ní. „Přísahám!“

„Teď už je bohužel pozdě,“ utnul ji uvaděč odměřeně.

Nahrabila se, jako by se před ním chtěla skrýt sama do sebe, odvrátila se a svěsila koutky úst.

„Nějaký problém?“ zastoupil jí Theo cestu.

Vrhla po něm nevidoucí pohled a ztuhla, jako by narazila do stěny. Oči se jí znovu rozšířily a v příští chvíli se do nich vkradl výraz překvapení.

Ochotně jí pohled oplácel. Nevědomky k ní o krok přistoupil a všiml si, že v odstínu jejích modrých očí pohrává i náznak šarlatové. „Nemůžete najít vstupenku?“

Potřásla hlavou a dál ho propichovala překvapeným pohledem.

Nedovedl si pomoci, musel se pousmát. Byl zvyklý,

že ženy nenechává chladným, zatím se mu ale nestalo, že by některou tak dokonale připravil o dech.

Do tváří se jí už naštěstí začínala vracet barva. Ztuha polkla a odvrátila se od něj. Když pak ale vykročila k nejbližšímu stolku, vydal se bez váhání za ní. Pobaveně sledoval, jak otevírá kabelku a znovu v ní zoufale pátrá po vstupence.

„Po třetím zvonění by vás tam stejně nepustili,“ poznamenal. „Jak jednou začne představení, nesmí se rušit.“

Svěsila paže a hodila po něm rychlým pohledem. „Já vím.“ Zaznamenal, že má příjemně zastřený hlas s kultivovaným jihoanglickým přízvukem. „Ale... já tu vstupenku prostě *měla*.“

Zkusil odhadnout, jestli opravdu tolik toužila shlédnout baletní představení. Její zklamání působilo opravdově.

„Ach, pane Savasi,“ přistoupil k němu znenadání uvaděč. Tvářil se rozpačitě a neobratně navrhl: „Mohl bych vás ještě dostat dovnitř, kdybyste šel rychle za mnou.“

Na okamžik se jí znovu zahleděl do levandulových očí. „Nerad bych rušil představení,“ prohodil k uvaděči. „I tak vám ale děkuju za snahu.“

„Nikoho tam po začátku představení nepustí, leda by byl ukrutně bohatý, že?“ poznamenala s náznakem výčitky, sotva se uvaděč se spěšně vrátil ke dveřím.

„Měl bych lístek navíc. Mohla byste s ním přijít aspoň na druhé dějství,“ nabídl bez rozmyslu.

Uhnula očima, jako by ji pohled do jeho tváře zabolěl. „No...“ odkašlala si a bezděky si začala pohrávat s popruhem kabelky. „Je to od vás sice hezké, ale to by asi nešlo.“

„Pročpak?“ zajímal se. Chtěl, aby jeho nabídku přijala. V posledních letech byl zvyklý dostat vše, co si zamane. „Je to jen lístek, nic víc,“ zopakoval. „Mně

chybět nebude a vy byste mohla shlédnout celé druhé dějství.“

Její dlaň se sevřela na popruhu a z toho, jak se jí do tváří nahrnula krev, Theo vyrozuměl, že ji jeho nabídka pokouší, ale že si zatím chce zachovat ostražitost.

„Není v tom žádný skrytý háček,“ ujistil ji tiše. „Je to... jen vstupenka.“

Kousla se do dolního rtu. „Opravdu?“

„Ano, opravdu.“ Tiše se zasmál. Nebyl zvyklý přemlouvat ostatní, aby od něj přijali dar, který jim sám nabídl. „O nic víc nejde.“

Začervenala se a zatěkala pohledem kamsi za jeho záda. „Vy tu s sebou nemáte žádný... doprovod?“

Usoudil, že právě odhalil pravou příčinu jejich rozpaků. „Ne, nemám. Vy ano?“

„Taky ne,“ potřásla rychle hlavou.

Udivilo ho, jak silné ucítil uspokojení. „Tak to bych řekl, že to tak asi mělo být, ne?“

„Já...“ zaváhala. „Asi ano.“

„A když už tu máme čekat na přestávku mezi dějstvími, mohli bychom se zatím něčeho napít, ne?“ Pokývl hlavou k divadelnímu baru a ucítil, jak ho celé tělo brní očekáváním.

Obrátila se k němu čelem, provrtala ho přímým pohledem a pyšně vysunula bradu. „Mohla bych vám důkaz vděku koupit něco pití?“

V první chvíli mu uvízl dech v hrudi. Ženy, s nimiž se stýkal, mu nikdy nenabídly, že za něj budou platit. Věděly, kdo je, věděly i, jak je bohatý, a rády se alespoň na dobu, kterou jim ve svém životě vyhradil, nořily do jeho luxusního životního stylu. Bruneta v nesnázích naopak nevěděla, s kým se právě setkala, a nehodlala od něj nic přijmout. Vnímal to jako příjemnou změnu.

„Prosím,“ dodala po chvíli mlčení. „Nechci mít pocit, že vám něco dlužím.“

Usoudil, že se jí podle všeho zmocnilo podezření, že bude chtít splatit dluh nějakým zákeřným způsobem.

Pobaveně si pomyslel, že v tomto ohledu si nemusí dělat žádné starosti. Ještě nikdy se mu nestalo, že by musel ženu k něčemu nutit. Věděl, že je bohatý, nikdy ale nepropadl nebezpečné iluzi, že díky majetku získá vše, po čem zatouží.

„Dobrá,“ souhlasil. Ani teď ale nedovedl odolat pokušení zjistit, jak pevné jsou její zásady. „Víte ale docela jistě, že s sebou máte peněženku? Jistě byste nerada dávala sliby, které nebudete moct splnit.“

„No, to je ohromná legrace,“ zajiskřilo jí v očích, hned nato se ale zamračila. „Hrome, teď to jen kvůli vám budu muset zkontrolovat.“

Znovu začala pátrat v hlubinách kabelky a po chvíli s vítězoslavným výrazem vykouznila malou zapínací peněženku na drobné. „Věděla jsem, že ji mám!“ zardovala se triumfálně. „Zrovna tak bych ale přísahala, že mám tu vstupenku,“ posmutněla a zoufale zaúpěla. „Jsem to ale hlupačka.“ Nečekaně se zachichotala.

Překvapeně zjistil, že se teď celý jeho svět soustředí jen na ni. Lesk v jejích očích, půvab jejích rtů a nakažlivou veselost teď vnímal ještě ostřeji. Nevědomky jí úsměv oplatil a uvědomil si, že je to asi poprvé, kdy ho za poslední měsíce něco upřímně potěšilo.

„Co kdybyste se tam vydala napřed a něco mi objedнала?“ navrhl zastřeným polohlasem. „Budu potřebovat chvilku, než s personálem dohodnu to druhé sedadlo.“

„Co byste rád?“

„Výběr nechám na vás,“ pokrčil rameny. „Dám si to, co si dáte vy.“

„Víte jistě, že to chcete riskovat?“ optala se a znovu se sotva znatelně zamračila.

„Proč se ptáte?“ zajímal se s dalším úsměvem. „Teď jste mě navnadila. Rychle, běžte rozhodnout za oba.“

Mlčky sledovat, jak kráčí k baru. Z jejího držení těla vycítil podivnou směs stydlivosti a sebejistoty, důstojnosti a ochoty žertovat. Usoudil, že po dvou měsících

stresu, izolace od okolí a neustálé nejistoty je její společnost právě tím, co potřebuje k získání správného náhledu na život.

Když se o něco chvílku později vracel k baru, stály na něm už dvě sklenice. Položil vedle nich vstupenku a pozvedl jednu z nich k přípitku. „Tak na zdraví. Všechno je domluvené.“

Zhluboka se napil s pocitem, že mu kapka něčeho ostřejšího udělá dobře, už po prvním loku se mu ale zkřivily rty. Aby zamaskoval, jak ho její volba překvapila, usmál se. Nápoj byl kyselý a palčivý. Kdyby bylo rozhodnutí na něm, pili by teď šampaňské.

„Děkuju za lístek,“ poznamenala zaujatě. „Je to od vás moc milé.“

Zjistil, že nijak zvlášť nestojí o to, aby v něm spatřovala milého člověka. Chvilku mu pak trvalo, než si připustil, že od ní chce vše, co by chtít neměl.

Leah Turnerová upila ze svého nápoje a napadlo ji, jestli by se neměla štípnout, aby se přesvědčila, že poslední čtvrt hodina nebyla jen sen. Nic podobného nikdy předtím nezažila. Nejpritažlivější muž, jakého zatím potkala, jí pomohl v krajně trapné situaci a vmžiku vysvobodil ze zklamání a ponížení.

Když ho teď po očku sledovala, připadal jí ještě zajímavější, než když ho spatřila poprvé. Byl vysoký, štíhlý a svalnatý. Vyzařovala z něj nenucená smyslnost, která ji přiměla zvažovat, jestli ji teď více láká balet nebo pár dalších chvil v jeho společnosti. Musela se ze všech sil ovládat, aby na něj neupírala chtivý pohled a nenechala se opojit zelenými hlubinami jeho očí.

„Vy jste tady důležitá osoba?“ optala se po další chvílce obětované neuspořádaným myšlenkám.

„Ne.“

Nevěřila mu. Před chvílkou sledovala, jak hovoří s ředitelkou divadla, která na něm mohla oči nechat a doslova se předháněla, aby mu mohla vyhovět. Z jeho

chování nevyzařoval jen nevědomý šarm, ale i cosi nebezpečnějšího – dovednost získat moc nad ostatními.

Když se teď pousmál, v očích mu znovu nebezpečně zablesklo. „Proč jste tu sama?“ zajímal se.

Postřehla v jeho hlase cizí přízvuk a zmocnil se jí pocit, jako by byla sněhová vločka na okenním parapetu, která se co nevidět rozplyne v záři hřejivého slunce. „Nejsem tu sama,“ ohradila se a vysunula bradu. „Mám tu kamarádku, ta je ale už na jevišti.“

„Ona je baletka?“

„Ano. Poslala mi vstupenku, jenže já se opozdila, protože jsem ještě na poslední chvíli musela s něčím pomoci Maeve.“

„Kdo je Maeve?“

„Jedna z klientek domova s pečovatelskou službou, ve kterém pracuju. Je moc milá a ohromně jsme se sblížily, protože má stejné názory na...“ S ustrnutím si uvědomila, že začíná míchat páté s devátým. „Na různé věci,“ dokončila opřekot. Nechápala, proč mu vypráví o své práci a lidech, s nimiž se při ní setkala. „Proč jste se opozdil vy?“

„Měl jsem telefonát.“

„Potíže s přítelkyní?“ odhadovala drze. „To proto jste tu dnes večer sám? Nechala vás na holičkách?“

Změřil si ji trochu tázavým, trochu překvapeným pohledem.

„Cože? Vás nad nikdy žádná na holičkách nenechala?“ optala se těsně předtím, než si sama domyslela, že ne.

„Žádnou přítelkyni nemám,“ usmál se, jako by ho těšilo, že ji může opravit. „V tom právě spočívá můj problém. Přinejmenším podle dědečka.“

„To jste tedy hovořil s dědečkem?“ Bylo poznat, jak ji to překvapilo. „Chce po vás, abyste se usadil?“

S hranou vážností přikývl. „A navíc zajistil dědice rodinného jmění.“

Nepochybovala, že ono velké rodinné jmění skutečně